

Arrest

nr. 59 476 van 11 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 april 2008 het Rijk binnen en diende op 28 april 2008 een asielaanvraag in. Op 6 december 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kaapverdische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Assomada (Santa Catarina). U behoort tot de Badiu-etnie.

Op 12 april 2008 vertrok u met uw vriend M. met het openbaar vervoer vanuit Assomada naar Tarafan, waar een feestje plaatsvond. In Tarafan ontmoette u uw vriend Z.. en zijn vriendin L.. Z.. raakte dronken. M. werd nogal handtastelijk tegenover L., tot grote ergernis van Z... Op een bepaald ogenblik besloten

jullie elders naartoe te gaan en op weg daar naartoe sloeg een moegetergde Z.. een fles stuk op het hoofd van M., omdat deze L. bleef lastigvallen. Daarna trok Z.. een vuurwapen en schoot op M., waarop deze neerviel. Z.. en L. maakten zich uit de voeten. Omdat er geen ziekenhuis in de buurt was, omdat u dacht dat M. toch dood was en omdat u bang was dat iedereen u van moord op hem zou verdenken, koos u ook het hazenpad. U ging naar Praia (Santiago) en dook daar tijdelijk onder bij een vriend, Johnson. Hij hielp u daar op 16 april 2008 aan boord van een schip, dat koers zette naar België. U kwam op 27 april 2008 in België aan en vroeg op 28 april 2008 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw leven vreest, omdat u vermoedt dat iedereen u van moord op uw vriend M. verdenkt, nadat deze door een andere vriend werd neergeschoten.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de feiten die u aanhaalt volstrekt geen uitstaans hebben met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel.

U stelt verdacht te worden van moord en voor uw leven te vrezen bij terugkeer naar Kaapverdië, maar deze feiten zijn van gemeenrechtelijke aard. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat deze eventuele verdenking en de eventueel daaraan gekoppelde gerechtelijke vervolging geïnspireerd zou zijn door één van de criteria van de Conventie, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Bovendien heeft u niet aangetoond dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen.

U verklaart dat uw leven is bedreigd indien u naar uw land van oorsprong zou terugkeren, omdat iedereen denkt dat u M. hebt vermoord en u geen bewijzen voor het tegendeel heeft (gehoor CGVS, p. 5).

Wanneer u gevraagd werd waarom u denkt dat iedereen u van de moord verdenkt, antwoordde u dat de moeder van M. jullie samen heeft zien vertrekken [naar het feestje] (gehoor CGVS, p. 5). Wanneer de interviewer u er attent op maakt dat het feit dat jullie samen naar een feestje vertrokken zijn toch geen bewijs vormt voor het feit dat u M. heeft vermoord, geeft u dit toe, maar stelde u dat u geen bewijzen heeft voor uw onschuld (gehoor CGVS, p. 5). U gaat hiermee echter voorbij aan het feit dat men ook geen bewijzen heeft voor uw schuld. Uw verklaring dat u een vriend bent van M. (gehoor CGVS, p. 3), dat u voordien nooit geweld heeft gebruikt of in aanraking kwam met de politie (gehoor CGVS, p. 4) en dat er geen getuigen waren van het gebeuren (gehoor CGVS, p. 4), zijn belangrijke tegenindicaties voor uw bewering dat 'iedereen' u ervan verdenkt M. te hebben vermoord. Wanneer u gevraagd werd waar de term 'iedereen' op terugsloeg, kon u overigens enkel de moeder van M. noemen (gehoor CGVS, p. 5) en bleek u geen andere mensen meer te kunnen opnoemen die u eventueel van de moord op M. verdachten (gehoor CGVS, p. 5). Bovendien, en niet in het minst, is het volstrekt onbegrijpelijk dat u niet naar de politie ging om te melden dat u getuige was van het neerschieten van M. en dat u de dader kende. U verantwoordde dit door te stellen dat (1) u zich niet met deze zaak wilde bemoeien omdat u er niets mee te maken had (gehoor CGVS, p. 4); (2) dat in de familie van M. politieagenten voorkwamen (gehoor CGVS, p. 4); (3) dat u niet weet waar Z.. woont (gehoor CGVS, p. 5) en (4) dat u bang bent van de politie (gehoor CGVS, p. 4 en 5). Deze 'verantwoordingen' overtuigen echter niet. Voor wat de eerste reden betreft kan worden gezegd dat u bezwaarlijk kan beweren dat u er niets mee te maken had, vermits u er zoveel mee te maken had dat u het noodzakelijk vond om hiervoor het land te verlaten. Voor wat de tweede reden betreft kan worden opgemerkt dat een politieagent in de familie van M. (met name zijn oom) u evenzeer had kunnen aanzetten om de waarheid te vertellen aan de politie, omdat u een vriend was van M. en omdat u verklaart dat u volstrekt onschuldig was. Voor wat de derde reden betreft kan worden opgemerkt dat uw onwetendheid over Z..'s woonplaats geen afdoende reden is om u ervan te weerhouden de waarheid tegen de politie te vertellen. U verklaarde dat Z.. een vriend van u was (gehoor CGVS, p. 3), zodat u eventueel andere informatie dan zijn woonplaats aan de politie had kunnen doorgeven. Voor wat de vierde door u aangehaalde reden betreft kan worden opgemerkt dat uw angst voor de politie onredelijk lijkt, vermits u verklaarde dat u nooit in aanraking kwam met de politie (gehoor CGVS, p. 4). Bovendien zou men van iemand die volstrekt onschuldig is toch verwachten dat de nood aan het bewijzen van uw onschuld tegenover de politie, alsook het vertellen van de ware toedracht van de feiten zouden primeren op de vage, weinig gegronde angst ten aanzien van de politie.

Daarenboven kan ook worden opgemerkt dat u niet zeker bent of M. werkelijk overleden is; u corrigeerde uitdrukkelijk uw aanvankelijke verklaring dat M. overleden was door te zeggen dat het niet

zeker is dat hij is gestorven, maar dat hij op de grond viel (gehoor CGVS, p. 3). U gaf ook later toe dat u niet naging of M. dood was. U stelde wel dat er niet veel leven in hem zat, dat hij veel bloed had verloren en dat hij in de hartstreek werd geraakt (gehoor CGVS, p. 4), maar niettemin valt niet uit te sluiten dat M. de schietpartij heeft overleefd.

Bovendien baseert u uw vrees voor gerechtelijke vervolging volkomen op vermoedens en veronderstellingen. U verliet het land op 16 april 2008, zijnde 4 dagen nadat M. werd beschoten. Nergens uit uw relaas geeft u ook maar enige aanwijzing dat u gezocht zou worden in verband met deze moord. U verklaarde bovendien geen contact meer te hebben met Kaapverdië, vermits u de dag na uw aankomst in België (28 april 2008) al uw contactgegevens in uw mobiele telefoon kwijtraakte (gehoor CGVS, p. 2). Bijgevolg kan u niet eens weten of u (nog) gezocht werd of wordt in verband met de (eventuele) moord op M.. Het is overigens best mogelijk dat Z.. intussen werd aangehouden en gestraft werd voor de moord.

Uit het voorgaande blijkt dat de door u aangehaalde redenen om geen beroep te doen op de politie weinig overtuigend zijn en dat u in elk geval niet alle middelen heeft uitgeput om uw onschuld te bewijzen en de echte schuldige aan te geven bij de politie. Bovendien is uw uitspraak dat bij terugkeer naar Kaapverdië uw leven bedreigd zou zijn omwille van de onterechte verdenking van moord voorbarig omdat u niet zeker weet of M. is overleden en ook volkomen gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen, die niet op geen enkele manier door u geobjectiveerd worden.

Uit dit alles blijkt dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen verband houden met de Conventie van Genève. Bovendien heeft u niet aangetoond dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde geen enkel document neer om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept de “Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht” in en voert aan dat “de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en de zorgvuldigheidsplicht schendde”.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4. Voor zover verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel invoert moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te

bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker zou Kaapverdië hebben ontvlucht omdat hij er getuige was van een ruzie tussen vrienden van hem, die escaleerde in een schietpartij waarbij mogelijk een dodelijk slachtoffer viel, en vreesde dat hij onterecht van moord beschuldigd zou worden. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker zijn asielmotieven niet aannemelijk maakte nu hij geen bewijsstukken neerlegde en zijn verklaringen niet kunnen overtuigen, en verzoekers voorgehouden problemen hoe dan ook louter van gemeenrechtelijke aard zijn en verzoeker niet aannemelijk maakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de nationale autoriteiten.

3.2. Verzoeker *“wil in eerste instantie opmerken dat het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet in de goede omstandigheden is verlopen nu de aanwezige tolk afkomstig was van een ander Kaapverdische eiland dan verzoeker en verzoeker hem niet altijd goed heeft begrepen.”*

3.2.1. Uit het gehoorverslag blijkt dat ter verhoor op het Commissariaat-generaal werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden, en verzoeker dit klaarblijkelijk begrepen had nu hij meermaals opmerkingen maakte inzake de omstandigheden van het verhoor die erop wijzen dat hij zowel achterdochtig als ongeduldig was. Zo blijkt dat verzoeker bij het aanvangen van het verhoor *“heel gestresseerd”* is en *“maakt heel veel problemen over vraag ondertekenen formulieren voor asielaanvragen EU en in ander land buiten EU (...) 10 minuten eer hij het wil tekenen”*. Verzoeker wenste aanvankelijk *“dat advocaat er bij”* zou zijn maar wanneer deze niet kwam verklaarde hij zich akkoord te worden verhoord (gehoorverslag CGVS, p.2). Verder blijkt dat verzoeker in de loop van het verhoor *“beklaagt zich over lange duur gehoor”* omdat hij *“had gedacht dat hij vandaag als vluchteling zou worden erkend”* (gehoorverslag CGVS, p.3). Verzoeker heeft zich aldus druk gemaakt over het hebben van een interview, niet over de inhoud, noch over de tolk terwijl er uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en dat hij eventuele problemen met de tolk meteen moest melden. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt en dit zonder nader toe te lichten over welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Evenmin wordt aangetoond dat Kaapverdiërs van verschillende eilanden communicatieproblemen hebben. Voorts blijkt uit het gehoorverslag ontegensprekelijk dat de communicatie vlot verliep en verzoeker de vragen begrepen had en kon beantwoorden, wat hij zelfs uitdrukkelijk bevestigde bij het afsluiten van het verhoor (gehoorverslag CGVS, p.6: *“Vragen duidelijk? Ja”*). Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 - 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.4. Verzoeker legde in de loop van de asielpcedure geen begin van bewijs van zijn asielmotieven neer en toont zijn beweerde identiteit niet aan. Hij *“had een identiteitskaart en een paspoort”* maar deze

“documenten bleven thuis achter” (verslag DVZ), hij zou gereisd hebben zonder valse documenten en *“gewoon de boot opgestapt”* zijn. Verzoeker verklaarde verder dat *“ik heb geen contact meer met mijn land”* (gehoorverslag CGVS, p.5) en beweerde dat hij *“alle tel nrs. verloren”* is omdat *“iemand heeft met mijn gsm geknoeid en daardoor alles kwijt”* en dit *“al de dag na aankomst in België”* (gehoorverslag CGVS, p.2). Verzoeker toont niet aan waarom het al dan niet verliezen van telefoonnummers, hem zou kunnen beletten zijn identiteit en asielrelaas genoegzaam te staven. Immers het betreft een publieke bekende gebeurtenis, moord of doodslag. Voor zover verzoeker getuige was van het neerschieten van een vriend, de dader gevlucht is en hij als enige getuige achterblijft, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hierop de politie en hulpdiensten zelf waarschuwt en zijn neergeschoten vriend bijstaat en minstens de ernst van de schotwonde vaststelt. Geenszins kan overtuigen dat verzoeker diende te vluchten nu zijn beweerde vrees voor de politie en een onterechte veroordeling niet wordt aangetoond noch geobjectiveerd en slechts steunt op loutere, hypothetische beweringen waar de commissaris-generaal terecht belangrijke tegenindicaties aanhaalt. Voorts kan er nog op gewezen worden dat in tegenstelling tot wat verzoeker verklaart (CGVS-verhoor) hij niet zijn onschuld dient te bewijzen, maar anderzijds zijn schuld moet bewezen worden. Verder is onaanvaardbaar dat verzoeker niet weet of het slachtoffer overleden is en blijven zijn verklaringen hierover vaag en evasief. Evenmin weet verzoeker of hij effectief wordt gezocht als mededader terwijl hij er zelf op wijst dat de Kaapverdise gemeenschap klein is en nieuws snel rondgaat. Verzoeker toont aldus niet aan dat, ook in de veronderstelling dat een slachtoffer viel, hij hiervoor diende te vluchten.

3.5. Het volstaat aldus niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De loutere opmerking dat niet *“op een afdoende manier werd onderzocht of verzoeker om redenen omschreven in de Vluchtelingenconventie bij een terugkeer naar zijn land van herkomst beroep zal kunnen doen op de bescherming van Kaapverdise autoriteiten en/of beroep zal kunnen doen op een eerlijke behandeling”* is niet aan de orde nu verzoeker niet aantoont, dat een gevecht plaatsvond, dat hij dit als getuige meemaakte, dat er inderdaad een slachtoffer viel en een proces werd gestart en hij werd aangeklaagd. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor de talrijke hiaten en ongeloofwaardigheden in het asielrelaas terwijl van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoekers verklaringen zijn een aaneenschakeling van boude beweringen vermoedens en hypotheses. Het asielrelaas komt dan ook verzonnen voor.

3.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Daargelaten dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, verduidelijkt hij hoe dan ook niet dat deze ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat *“de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen geenszins heeft rekening gehouden met de etnische origine van verzoeker”*. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure er nooit op wees dat de vervolging die hij vreest etnisch geïnspireerd zou zijn. Verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring en komt ook in het verzoekschrift niet verder dan de loutere bewering dat hij omwille van zijn etnie vervolging vreest die hij niet aantoont en zelfs niet in het minst toelicht. De commissaris-generaal wijst er dan ook terecht op dat de feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker als getuige of verdachte van een schietpartij een onrechtvaardige behandeling zou krijgen. Verzoeker maakt niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

5. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.1. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt *“Dat uit de bestreden beslissing geenszins duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet”* gaat verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing in het onderdeel *“Motivering”* geconcludeerd wordt dat *“Uit dit alles blijkt dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen verband houden met de Conventie van Genève. Bovendien heeft u niet aangetoond dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming”* en door er zodoende op te wijzen dat de voormelde motieven ook de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming schragen, uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk onderzocht heeft of verzoeker in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus en gemotiveerd heeft waarom deze aan verzoeker geweigerd werd.

5.2. Verzoeker voert aan dat hij *“een ‘reëel risico op ernstige schade’ loopt (waartegen hij geen bescherming van de Kaapverdise autoriteiten kan invoeren in de zin van ‘Doodstraf of executie’ en ‘Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst’ en meent dat hij ‘reeds aantoonde dat in Kaapverdie de bescherming van de nationale autoriteiten geenszins gegarandeerd is ...’* en beroept zich derhalve integraal op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

5.2.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK